

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa Kompanii [...] S.A. w K.

przeciwko Gminie B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 lutego 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 2 lipca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka Kompania [...] S.A. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 lipca 2015 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 18 września 2014 r., w którym uwzględniono w całości jej powództwo o zapłatę kwoty 957 593,11 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 czerwca 1997 r., wniesione przeciwko Gminie B., poprzez zmianę daty początkowej wymagalności odsetek na dzień 22 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona

interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

Powódka nie wskazała wprost, na której przyczynie oparła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, jednak podniesienie konieczności rozważenia dwóch kwestii przez Sąd Najwyższy oznacza odwołanie się do istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które wiąże się z określonym przepisem prawnym i ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale i innych podobnych spraw, wymaga precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). W zasadzie powinno to być zagadnienie nowe, o charakterze rzeczywistym, a nie teoretycznym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi zawierać odrębne, pogłębione wywody wskazujące na zaistnienie powołanych okoliczności,

uzasadniających przyjęcie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 3/08, nie publ.; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06, nie publ.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.). Wywód przedstawiony przez skarżącą nie odpowiada powyższym wymaganiom. Ogranicza się on do sformułowania dwóch pytań: (1) czy w świetle obowiązujących przepisów w przypadku dochodzenia roszczeń podatkowych wg przepisów prawa cywilnego, oceniając termin przedawnienia odsetek należy oceniać na gruncie prawa cywilnego, czy też na gruncie prawa podatkowego, które to odsetki wg przepisów prawa podatkowego nie uległy przedawnieniu?, (2) czy czynności podejmowane przez powódkę, w tym wezwanie pozwanej o zwrot nadpłaconego podatku w toku postępowań podatkowych, winny być uwzględnione przez sąd powszechny dla oceny przedawnienia odsetek od nadpłaconego podatku? Nie przytoczono żadnej normy prawnej, której przedstawione problemy miałyby dotyczyć. Judykatura i piśmiennictwo wprost wskazują, że skarga w tej części powinna odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści oznaczonych przepisów prawnych. Ogólnikowe nawiązanie do „obowiązujących przepisów” nie czyni zadość tym wymaganiom. Brak również potwierdzenia, że co do tak sformułowanych pytań, rzeczywiście istnieją wątpliwości wymagające zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Nie wystarcza odwołanie się do subiektywnego przekonania strony o wadliwości niekorzystnego dla niej rozstrzygnięcia, gdyż powinna przytoczyć adekwatne wątpliwości, które wcześniej wystąpiły w praktyce stosowania prawa. Zwrócić ponadto należy uwagę, że przedstawiane zagadnienie nie może mieć charakteru kazuistycznego, służącego jedynie uzyskaniu odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej czynności mieszczącej się w ramach podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, a do tego w istocie sprowadza się drugie z przytoczonych pytań.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. a *contrario* odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wniosek powoda o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego oddalono w oparciu o zasadę słuszności, uwzględniając charakter, okoliczności sprawy oraz sytuację finansową powódki (art. 102 w zw. z art. 391 i art. 398²¹ k.p.c.).

db

l.n